

LASTEN NÄYTELMIÄ N:o 3

KOTI KULTA

KAKSINÄYTÖKSINEN LAULUNÄYTELMÄ LAPSILLE

KIRJOTTANUT L. SININEN

KUOPIOSSA 1909

U. W. TELÉN & C:o KUSTANNUKSELLA

U. W. Telén & Co näytelmäkirjallisuutta:

3. Puijolla. 1 n. Laulusekainen huvin., nuottipainos. *Kust. Killinen.*
(5 miestä, 4 naista.) 1: 25.
4. Spiritistinen istunto. 1 n. ilv. *Minna Canth.* (3 m., 5 n.) 1: —
6. Kotikahakka. 1 n. huvin (3 m., 3 n.) —: 50.
7. Kyökissä. 1 n. huvin. *Tyko Hagman.* (6 m., 4 n.) —: 75.
8. Toinen tai toinen naimaan. 1 n. huvin. (2 m., 2 n.) —: 60.
9. Laululintunen. 1 n. laulus. ilv. (3 m., 1 n.) —: 60.
10. Remusen kotiripitykset. 1 n. huvin. *G. von Moser.* (5 m., 3 n.) —: 65.
11. „Onhan pappa sen sallinut”. 1 n. ilv. (3 m., 4 n.) —: 65.
12. Saimaan rannalla. 1 n. laulun. (7 m., 4 n.) —: 70.
13. Suurin tie paras. 1 n. ilv. *A. v. Kotzebue.* (5 m., 2 n.) —: 60.
14. Veljesten kesken. 1 n. huvin. (4 m., 2 n.) —: 65.
15. Eeva. 4 n. näyt. *C. Hostrup.* (7 m., 3 n.) 1: 50.
16. Velhovuorella. 1 n. laulus. *Erik Bögh.* (6 m. 3 n.) —: 70.
17. Kadonnut sateenvarjo. 1 n. ilv. *A. Schröder.* (10 m., 1 n.) —: 50.
18. Mustalainen. 1 n. laulun. *K. Toth.* (4 m., 1 n.) —: 65.
19. Huilusoolo. Yksinpuhelu. *P. Billaud.* (1 m.) —: 30.
20. Hiiri. 1 n. ilv. *A. des Roseaux.* (1 m., 1 n.) —: 50.
21. Telefoonissa. 1 n. *Ernst Ahlgren.* (3 m., 3 n.) —: 65.
22. Eevan sisaret. 1 n. *Edv. Bäckström.* (3 m., 3 n.) —: 65.
23. Setä. 1 n. ilv. *Samuli S.* (3 m.) —: 65.
25. Ryöstö. 5 n. näyt. *Martti Vuori.* (8 m., 8 n.) 1: 75.
26. Kevään oikkuja. 1 n. huvin. (3 m., 3 n.) —: 65.
27. Kaksi tirehtööriä. 1 n. ilv. *Belly.* (5 m., 2 n.)
28. Lääkäri vastoin tahtoansa. 3 n. kom. *Molière.* (6 m., 3 n.) —: 85
29. Työväen elämästä. 1 n. näyt. (2 m., 2 n.) —: 50.
30. Papukajjat. 1 n. ilv. *Dartois.* (3 m., 4 n.) —: 60.
31. Kovan onnen mies. 1 n. huvin. *Th. Wehl.* (4 m., 1 n.) —: 75.
32. Taiteen harrastuksesta. 1 n. laulunäyt. (5 m., 2 n.) —: 60.
33. Rajuilma. 1 n. huvin. (monologgi). *Dreyfus.* (1 m., 1 n.) —: 40.
34. Muru. 1 n. huvin. *K. A. Tavaststjerna.* (2 m., 2 n.) —: 60.
35. Parturit. 1 n. ilveily. (3 m., 2 n.) —: 60.
36. Yhdistysjuhla. 3 n. huvin. *G. v. Moser.* (8 m., 3 n.) 1: 40.
37. Palvelukseen halutaan. 1 n. ilveily. (3 m.) —: 65.
38. Lukkarin arkityöt. 1 n. huvin. *V. Niemi.* (4 m., 2 n.) —: 50.
39. Juomalakko. 1 n. huvin. *Viktori Niemi.* (4 m., 3 n.) —: 50.
40. Lapseni tähden. 3 n. huvin. *Lina Asikanus.* (3 m., 8 n.) —: 50.
41. Maistukoon ruokanne! 1 n. ilv. (3 m.) —: 40.
42. Tohtorin vastaanottotunti. 1 n. ilv. (6 m., 3 n.) —: 60.
43. Kotiatulo. 4 n. kansannäyt. (9 m., 4 n.) 1: 50.
44. Kertun kepposet. 1 n. huvin. *Sala.* (2 m., 3 n.)
45. Onnellisin mies maailmassa. 2 n. lausunsek. huvinäyt. (4 m., 3 n.)
—: 85.
46. Kokkovuorella. 1 n. laulus. näyt. *Isko.* (6 m., 4 n.) —: 85.
47. Hän ei tahdo mennä naimisiin. Dram. kohtaous *Otto Möller.* (1 m., 1 n.)
—: 50.
48. Oikealla uralla. 3 n. huvin. *Aapo Pörnänen.* (5 m., 3 n.) —: 90

KOTI KULTA

KAKSINÄYTÖKSINEN LAULUNÄYTELMÄ
LAPSILLE

KIRJOTTANUT

L. SININEN

KUOPIOSSA 1909
U. W. TELÉN & C:o KUSTANNUKSELLA

HENKILÖT:

TAHVO, talon isäntä.

KATRI, talon emäntä.

LEENA, mökin vaimo.

JAAKKO, suutari.

MAIJA, piika.

LASSI } mökin lapsia.
LIISU }

MARIN REITU } mieron lapsia.
PIRTUN PETU }
PIRTUN HETA }

KUOPIOSSA 1909

O.-Y. KUOPION UUDESSA KIRJAPAINOSSA

ENSIMÄINEN NÄYTÖS.

M ö k i n t u p a.

*Leena äiti kehrää (tai kutoo sukkaa). Liisu pais-
taa liedellä perunoita. Lassi istuu pankolla.*

LASSI. Eivätkö perunat ole jo pehmeät?

LIISU. Jähkahan katson. (*Penkoo hiilosta, ot-
taa sieltä perunan, puristaa sitä.*) Puh, kun on tu-
linen! (*Pudottaa sen lieteen ja puistelee sormiaan.*)
Ei ole vielä pehmeä. Peitetään takaisin sinne kuu-
maan tuhkaan! (*Penkoo hiilosta.*)

LASSI. Eikös lauleta?

LIISU. Niin — mitäs laulettaisiin?

LASSI. Lauletaan se pikkulinnun laulu, joka
alkaa, että »mitäs laulat lintu rukka?»

LIISU. Niin, ole sinä poika, minä olen lintu!
(*Hyräilee, tapailleen säveltä.*)

Laulu n:o I.

Vanha runosävel.

Mi-tä lau-lat lin-tu ruk-ka, mi-tä pie-ni piis-kut-te-let?

LIISU.

Valittelen vaivojani,
polopäiviä kujerran.

LASSI.

Mikä vaiva vienosella
oksallansa istuessa?

LIISU.

Palelevi jalkojani,
kivistävi kynsiäni.

LASSI.

Tule lentäen tupahan,
luokse lieden lämpimähän!

LIISU.

Tohi en tupahan tulla,
luokse lieden liihotella.

LASSI.

Mikä turmio tuvassa,
mikä pelko lieden luona?

LIISU.

Lapset luudalla hosuvat,
pahat vaimot vastallansa.

LASSI.

Itse tehkösi tupanen,
sauna salva suojaksesi!

LIISU.

Siellä nälkä jäytelevi,
tuima syttävi sydäntä.

LASSI.

Ota aumasta jyviä,
rukiahia riihen eestä!

LIISU.

Siellä pyssyt paukkuavat,
pojat pauloja panevat.

LASSI.

Mihin joudut, lintu rukka,
mistä turvasi tavannet?

LIISU.

Mua aina ei palele,
aina en ole nälässä.

LASSI.

Konsa sulle, koito lintu,
päivät koittavat paremmat?

LIISA.

Kerta kun kesä tulevi,
 konsa päivät lämpenevi,
 saa sulaksi ruohoranta,
 ruohoranta, heinälehto,
 leikit lyödähän lehossa,
 maitovelli keitetähän,
 talkkuna taputetahan,
 voita silmäksi sisähän.

LASSI (*hetkisen jälkeen*). Minulla on nälkä!

LIISA. Odota nyt veikkonen, kunnes perunat pehmenevät!

LASSI. Minä tahtoisin päästä mäkeen, koettamaan uutta hyppyäni! Sinähän et ole sitä vielä nähnytkään, noin korkealta (*näyttää kädellään*) kassasin siihen lunta. Siinäkö se suksia leiskauttaa, kyllä syntyy laskiaisena huhkia!

LIISA. Ja ottaa akkoja!

LASSI. Ei niitä niin vain akkoja, toinen poika huiskahtaa suin päin nietokseen eikä tämä. Joko han terva on suksissa kuivanut, jotta pääsen näyttämään? (*On hypähtänyt alas pankolta ja menee uumin viereen katsomaan, jossa tervatut suksit ovat pystyssä.*) Kyllä niillä jo huitelee täydelleen!

LIISU. Odota nyt laskiaiseen, laske sitten ja uudista mäkesi!

LASSI. Suksia tarvitsee hangella liukastaa teravan jäleltä. Ja sitten ne täytyy vielä rasvata. Montakos päivää sinne vielä onkaan laskiaiseen?

LIISU. Äiti, torstaihan nyt on?

LEENA. Niin on.

LIISU. Niin, torstai yks, perjantai toinen, lauantai kolmas, pyhä neljäs, maanantai viides — ja tiistaina on laskiainen. Viisi päivää enää!

LASSI. Minun pitää joutua liukastamaan sukiani. — Äiti, anna minulle voikakku!

LEENA. Hyvät lapset odottavat. Ja sanotaan, että köyhäkin malittaa keittää, mutta ei jäähdyttää . . .

LIISU. Mutta minkästähdän, äiti, sitten sanotaan, että rikas ei malta keittää, mutta jäähdyttää malittaa?

LEENA. Se nyt on sellainen sananparsa. Taitaa tarkoittaa kokonaisuudessaan, että köyhä syö heti minkä saa, rikas kokoaa ja kahmii varastoonsa kalua kaikenlaista.

LASSI (*on mäenlaskuinnoissaan touhutessaan satunut menemään ikkunan ääreen, josta katsoo ulos*). Marin Reitu tulee suksineen, pussi selässä! (*Tirkistelee tarkasti.*) Ja sillä on uudet porkkasauvatkin! Pitäpä lähteä katsomaan! (*Juosta tölmähtää ulos ovesta.*)

LEENA. Älä taas juokse avojaloin sinne pakaseen! (*Kun Lassi on jo ulkona.*) Sekös joutaisi kuulemaan! Sillä tavalla juostaan, ja sitten yskittäään!

LIISU (*on juossut polvilleen penkille ikkunan ääreen*). Kuinka sen pojan pussi on pullollaan!

LEENA. Liisu, katsopas niitä perunoita, etteivät pala hiiloksessa!

LIISU. Äsken juuri katsoin.

LEENA. Taisit koettaa reunalta, keskellä hii-
lostä palavat.

LIISU. Nyt hän huiskuttaa sauvallaan. Ah,
hän laulaa ja lyö tahtia. Sillä taitaa taas olla uusia
lauluja!

LEENA. Aina kai niitä kylillä oppii. Mutta
katso nyt perunoita.

LIISU. Kyllä, äiti! (*Menee hiiloksen luo, koet-
taa muuatta perunaa.*) Pehmeitä ovat jo! (*Seu-
raavan aikana kaivaa liedestä perunoita ja poimii ne
esiliinaansa.*)

(*LASSI juoksee ensin sisälle, perästä tulee MARIN
REITU huolettoman reippaasti.*)

REITU. Päivää taloon! (*Jää hieman vierastel-
len oven suuhun ja kopistelee kenkiään yhteen.*)

LEENA. Jumal' antakoon! Onkos siellä ru-
vennut Reitun jalkoja palelemaan?

REITU. Ei tuo vielä tee puoltakaan hätää!

LEENA. Eiköhän vain, ei nuo taida jalkineet
niin häävit olla. Tule sieltä istumaan ja riisu ken-
käsi pois!

REITU (*tulee kerkeästi penkille istumaan ja alkaa
riisua kenkiään*). Eiväthän nuo lapatossut niin
pulskat ole, etteivät pulskemmatkin olla saisi. Mutta
eivät sieltä sentään aivan perunatkaan paista pak-
kasen popsittavaksi.

LIISU (*lieden luota*). Eivätkö varpaasi ole kos-
kaan paleltuneet?

REITU. Eivät ne niin ole maidosta ja päistä-
ristä, että noin vaan turtuisivat!

LASSI (*ihailleen*). Ei se Reitu ole hätäpoikia!

(REITU on riisunut kenkensä, menee lieden luo, josta LIISU on juuri lähtenyt perunoineen, ja lämmittelee käsiään.)

LEENA. Pane, Liisu, perunat kuppiin ja tuo ruokaa! (Liisu ottaa leipää, kalaa ja voita kaapista uunin läheltä.)

REITU (*laulaa käsiään lämmitellessään*):

Laulu n:o 2.

Suomal. kansansävel.

Äi-ti-ni mi-nut syn-nyt-ti ja maa-il-mal-le

lait-toi, hei him-pu-la pi-la pi-la, tuo-men ok-san

kä-te-he-ni tait-toi.

Tietä mä kuljen ja rallattelen
ja havut mun päätäni harjaa,
hei himpula pila pila, sudet ja karhut
on kerjupojan karjaa.

Minä olen pikkunen kerjupoika
ja pussi on seljässäni,
hei himpula pila pila, leikkilaulut
helkkyvät kielelläni.

Pankolla syön minä illallista
ja uunin kolkalla makaan,
hei himpula pila pila, makeampaa
unta ei herroillakaan.

REITU ja LASSI (*joista jälkimäinen on kuunnellut hörössä korvin, yhä enemmän ihastuneena, kertavat yhdessä lopun*)

Hei himpula pila pila, makeampaa
unta ei herroillakaan!

LASSI. Siellä taitaa olla hauskaakin kerjuulla?

REITU. Siellä se vasta onkin. Toiset pojat ne pankolla tuhkassa ähräävät eikä tämä. Tämä poika huitelee talosta taloon, katselee maailmaa ja etsii parasta yösijaa.

LEENA. Jos sattuu saamaan. — Mutta käydään nyt syömään. — Tule, Reitukin, niin saat täältä perunoita, tottahan leipää on itselläsikin?

REITU. Tottahan vain, aika kannikan jynkkeitä, vieläpä kokonainen leipäkin. Ja kalaa on myös, ja lihaakin!

LASSI. Lihaakin!

LEENA. Kuka niin hyvä oli, että lihaakin antoi?

REITU. Sipukan emäntä toi ison käärön suola-särkeä, sitten vielä toi raavaan sääriluun ja käski viedä äidille luuvelliin. Mutta siinä on vielä lihaakin, kun jyrssi.

LASSI. Äiti, meillähän ei olekaan lihaa!

LEENA. Kiittäkäämme hyvää isää, kun on leipää, kalaa ja perunoita, vieläpä omasta lehmästä saadaan piimää ja voitakin!

LASSI. Niin, voita! Reitu, sinullapa ei olekaan voita!

REITU. Ei tällä kertaa. Mutta minulla on herneitä, joita sain Rökkilästä, sitten on vasikan päitä ja sorkkia, että syntyypä vain keittää, Soukarin emäntä antoi sian sorkat laskiaiseksi ja Niemelän minjä nokareen sianlihaakin!

LASSI (*kateellisesti huokasten*). Ah!

LIISU. Äiti, meillähän ei olekaan sianlihaa laskiaiseksi?

LEENA. Kenties isä tuo, kun lauantai-iltana tulee tukkimetsästä.

REITU. Ja sitten minulla on kuivattuja kuoreitakin, joita sain Konttilasta.

LEENA. Kiitä Jumalaa, kun olet saanut!

LASSI. Missä sinä olit yöstä?

REITU. Konttilassa olin viime yön, olikin niin hyvä ja lämmin maata uunilla isolla pärekasalla.

LEENA. Ja sieltä asti jo vihkaissut, kolmisen virstaa.

REITU. Täytyy viedä evästä äitimuorille. — Konttilaan muuten menen pian taasen. Siellä on hyvä talo, ja se on koko lokas ukko se Konttilan

ukko. Illalla nosti pöydältä suuren summattoman kupin piimävelliä eteeni ja käski paljastaa siitä pohjan, muuten en muka saisi tulla toista kertaa. No, teinhän minä työtä käskettyä, huitelin velliä väärällä varrella. Mutta kyllä tahtoi ruveta napa ritisemään, ennenkuin kupin pohja otti paistaakseen. Ei sentään jäänyt velaksi, tyhjäksi meni kuppi ja huoletta saan mennä taloon toistekin.

(Toiset nauravat.)

LASSI *(äkkipäättä)*. Äiti, emmekö mekin saa Liisun kanssa lähteä kerjuulle?

LIISU *(nopeasti, kahdenvaiheella)*. Ole nyt —!

LEENA *(katsoo nauraen poikaansa)*.

REITU *(ottaa pussistaan leipää, kalaa ja isonlaisen luun)*. Kyllä se niin on, että *(laulaa hyräilee)*

Laulu n:o 3.

Suomal. kansansävel.

Mie - ron po - jal - la ei ole hä - tää, ei o - le hä - tää

ei - pä; mieron pojalla maa - il - mas - sa on niin laaja lei - pä.

Ja vaikkapa pieninä murusina
on leipäni maailmassa,
niin huolettomalla luonnolla
mä käyn sitä hakemassa.

(*Jyrsii luusta lihaa ja katsoo odottavasti toisiin, jotka ovat alkaneet syödä.*)

LEENA. Tule nyt täältä ottamaan paistinperunoita!

REITU (*noutaa perunat*). Suurkiitosta, Jumalapa teille — (*Syödä jauhattelee.*)

LASSI (*yhä enemmän kiintyneenä Reituun, menee voileipineen Reitun luo ja seuraa tarkoin silmillään tämän syöntiä*). Sulla on kylän kakkua, onko se makeaa?

REITU. Menee mukiin. Tekeekö mielesi?

LASSI. Jos vaihdettaisiin. Saat tämän voi-kakun.

REITU. No, eipä hullumpaa. Tuosta saat! (*Antaa leipäkannikkansa ja ottaa Lassin voileivän, pannen sen penkille viereensä.*) Saat vähän lihaakin. Haukkaa tuosta, siinä näyttää olevan pak-suimmalta. (*Pitelee luuta käsissään, Lassi tarttun myös siihen ja jyrsii kovalla touhulla. Leena katsoo nauraen, Liisu mielitekoisillaan. Sitten panee Reitu luun pussiinsa ja molemmat jauhattelevat kakkujaan.*)

LASSI (*katsellen uteliaasti pussia*). Näytäpäsiitä siansorkkia!

REITU. Sellaisiahan ne ovat kuin pitääkin, syksyllä uunissa kärvennettyjä. Mutta mikseikäs! (*Pussiaan penkoen.*) Vasikan päitä ja sorkkia siellä on kosommalta. Tuossa ovat siansorkat, on niissä syömistä kerrakseen.

LASSI. Näytäs sianlihaakin!

LEENA. Lassi, mitä sinä —! Tuletko pois!

LASSI (*anovasti*). Saanhan katsoa?

REITU. Tuossa se on nokare. Eihän sitä leivisköittäin, mutta saa siitä laskiaisena rasvarieskan, jotta menee ujakammin alas mäestä. Ja suksetkin luikuvat livakammin, kun vähän voitelee suutaan.

LASSI. Näytäpä herneitä ja kuoreitakin!

LEENA (*lujemmin*). Tule heti sieltä syömään ihmisiksi paikoillasi!

(LASSI huokasee, katsoo hartaasti pussiin ja menee äänetönnä pöytään.)

LIISU (*salaviiikkaan*). Anna minullekin kylän kakkua!

LASSI (*murtaa kanturasta palan polveaan vasten ja antaa Liisulle*). Tuossa, se maistuu paremmalle voittakin!

LIISU (*salaviiikkaan, vähän kateissaan*). Niin, kun sait lihaakin!

LASSI (*salaviiikkaan*). Lähdetään mekin!

LIISU (*samoin*). Ei se äiti päästä...

LASSI. Pyydetään!

LIISU (*huoaten*). Niin...

LEENA (*lempeästi nuhdellen*). Nytpäs siinä supatus alkoi syödessä!

(*Kotvan äänettömyys.*)

LASSI (*arastellen*). Äiti! —

LEENA. No?

LASSI. Emmekö me — mekin... saisi lähteä...

LEENA. Mihin nyt?

LASSI. Sinne... ker... kylään yöksi!

LEENA. No, kaikkea tässä —!

LIISU (*rukoillen*). Äiti...!

LEENA. Sinäkin! (*Katsoo tutkivasti, melkein nauruaan pidätellen lapsiin.*) Ihanko te tosiaankin —? Oletteko aivan tulleet hassuiksi?

LASSI. Mutta, äiti, jos saataisiin siansorkka-keitto laskiaiseksi . . .

LIISU (*rukoilevalla äänellä*). Niin, ja sianlihaakin, että saataisiin rasvarieska . . .

LASSI. Ja herneitä ja kuoreita ja . . .

LIISU. Ja kylän kakkua maistimiksi . . .

LEENA. No, nytpä ollaan ihmeissä! (*Vakavasti.*) Jollette nyt herkeä, niin . . .

(LASSI ja LIISU vaikenevat surkeannäköisinä.)

REITU (*on syönyt voikakkunsa ja pannut kengät jalkaansa. Ottaa pussin selkäänsä ja lähtee.*) Hyvästi nyt ja kostjumala!

LEENA. Hyvästi!

LASSI. Hyvästi, milloinka tulet taas?

REITU (*ovessa mennessään*). Kylläpähän pian poiketaan.

(LASSI ja LIISU menevät ikkunasta katsomaan. Lassi huiskauttaa ulos kättään jäähyväisiksi.)

LASSI. Lumi vain savuna pölähtelee, kun poika menee pussineen.

LIISU. Niin, nyt on jo metsän reunassa . . . peittyä lumisten kuusten taa . . .

LASSI. Kuinka kuuset huurottavatkin valko-villoissaan! Aivan läpinäkymätöin lumiseinä . . .

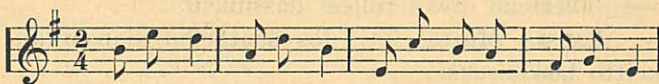
LIISU. Metsän takana on kylä . . .

LASSI (*huoaten*). Niin, kylä!

LASSI ja LIISU (*puhkeavat laulamaan ikkunan ääressä*).

Laulu n:o 4.

Verkkaan.

Metsän taa, metsän taa, mie-le - ni mun kai-ho - aa!

Siellä paljon näh-dä sai-si, mis - tä mie-li rie-mah-tai-si.

Met-sän taa, met-sän taa, mie-le - ni mun kai - ho - aa!

Avarat
 maisemat
 metsän takaa aukeevat.
 Siell' on kylät, suuret pellot,
 siellä soivat iltakellot.
 Avarat
 maisemat
 metsän takaa aukeevat.

LASSI. Äiti!

LEENA. No!

LASSI (*rukoillen*). Emmekö me sentään...?LIISU (*samoin*). Niin, emmekö sentään saisi...?

LEENA. Yhäkö vaan?

LASSI. Menisimme vain Vanhalaan . . .

LEENA. Parhaaseen kitupiikkilään!

LIISU. Mutta kun se on niin lähellä . . .

LASSI. Ja siellä olemme niin usein olleet . . . kesällä viikottainkin, kun äiti oli siellä työssä isän kanssa . . .

LEENA. Silloin maksettiin ruokostanne. Mutta kun kerjuupussinenne menette . . .

LASSI. Pyydämme siansorkkia laskiaiseksi . . .

LIISU. Ja vasikansorkkia, että saadaan sorkkakeitto . . .

LASSI. Äiti, saammehan mennä!

LIISU. Saammehan, äiti!

LEENA (*äkkipäätä*). Menkää sitten?

LIISU (*riemahtaen, samalla epäroiden*). Oikeinko todella, äiti!

LEENA. Menkää koettamaan, sittenpä hän näette! Kyllä routa porsaas kotiin ajaa . . .

LASSI (*juosten riemuissaan siskonsa kanssa pannaan kenkiä jalkaansa*). Hih, me päästään! Reitu vain ennätti mennä!

LEENA. Ette te hänen kanssaan olisi saaneet mennäkään. Kahden saatte mennä koettamaan, jotta pääsisitte hassuudestanne, — ja ainoastaan Vanhalaan, sillä onhan mökkimme heidän maallaan ja se on siis isäntätalomme. Saatte olla yötä, jos pitävät, muuten palaatte suoraa päätä kotiin.

(LASSI ja LIISU sukivat sillä välin hätäpikaa kenkiä jalkaansa.)

LASSI (*heittää vielä hattureuhkansa päähänsä*). Nyt minä olen valmis!

LEENA. Tuollaanko? Ei, lapsi kulta! Ensiksikin saat ottaa villahuivini päähäsi. (*Ottaa huivin.*) Tule tänne, niin laitan! (*Sitoo huivin hatun yli korville.*) Sitten saat vielä ottaa isäsi vanhan takin ylessi. (*Ottaa ison takin, johon poika peittyi melkein kokonaan; nenänipukka vain näkyy, takin hihat viistävät lattiassa.*) Sinä, Liisu, saat ottaa vielä minun nuttuni. (*Liisu pukeutuu itse.*)

LASSI (*suu vähän väärällään*). Nämä hihat!

LEENA. No, käännetään niitä vähän ylös, noin! Laitetaan vielä vyö, että tulet oikein markkinamiehen näköiseksi.

LASSI. Minä lähden suksella!

LEENA. Juoskaa vain molemmat, jottette pallellu!

LIISU. Nytkö me saamme mennä?

LEENA. No, menkäähän nyt sitten, hupelot. Kokenutpahan kaikki tietänee.

LASSI. Nyt sitä mennään! Hei, nyt sitä mennään!

TOINEN NÄYTÖS.

ENSIMÄINEN KUVAEELMA.

Tal on tupa.

Ovi perällä. Vasemmalla pöytä pitkin seinää, seinästä irrallaan, niin että pöydän ja seinän välillä olevalla penkillä voi istuakin. Pöydänpään vieressä näyttämön etualalla on hieman matalampi pöytä, jolla on suutarin työkaluja.

(JAAKKO, suutari, lystikkään näköinen mies, istuu pöydän edessä olevan rahin nenällä työkalujensa ääressä, ottaa työkalujensa päältä kengäntekeleen, katselee sitä, panee sen pois, ottaa piippunsa ja pistää tupakaksi.)

(KATRI emäntä liikuskelee lattialla jotakin puuhailleen.)

(PIIKA-MAIJA tulee ulkoa, tuoden tullessaan syyksen halkoja, jotka panee pystyyn uuninmurkkaan.)

KATRI (nuristen). Jokos vihdoin, kuhmustelija, sait lehmät ruokituksi?

MAIJA. Eivät ne niin kädenkäänteessä ole hoidetut parikymmentä päätä, kun ei ole muita kuin yksi ihminen puuhassa.

KATRI. Yksi ne on siellä ennenkin hoitanut.

MAIJA (*aivan kuin sanojaan niellen*). Hoitaa missä hoitaa, vaan ei joka talossa.

KATRI (*menee äreästi ynähtäen pöydän luo, kaatelee useampien kuppien pohjasta perunasekaista lientä muutamiaan kuppiin ja sysää leipäkannikan ja kalakupin sen luo.*) Siinä on, syö nyt! Muut ovat jo syöneet ja menneet työhönsä.

MAIJA. Ja minä saan kuppien pohjasta tähteet. (*Menee ja maistaa lusikalla velliä.*) Ja ihan kylmää vielä sekini. (*Panee lusikan pöydälle, ottaa leipää ja pienosen kalan kala-astiasta; ruotii kalaa veitsellä ja taittaa pään pois; alkaa syödä haluttoman näköisenä.*)

KATRI (*on tuimasti tarkastellut Maijaa*). Kokonaan ne on tässä kalat syöty itsekin; eiköhän tuo vielä kerran nälkä neuvo sinutkin! Olihan se entinen piikakin ollut sippusuu, oli kalat ruotinut ja pääät heiteltyt pitkin nurkkia kuleksimaan —

SUUTARI (*joka on koko ajan seurannut virnistellen ja Maijalle salaviihkaan matkien emännän eleitä; hiljaa Maijalle*). Tikkujaloilla, kuten entisen isännän määränneet sillit . . .

KATRI. Mutta emäntäpä olikin kalanpääät, hännät ja ruodat kerännyt kaikki talteen —

SUUTARI (*salaviihkaan Maijalle*). Ja haudannut maahan aarteen . . .

KATRI. Sitten oli piikatyttö joutunut naimisiin, laittanut kasan lapsia ja kärsi kurjuutta. Kerjäten tuli entiseen palvelustaloonsa, rukoili itkusilmin apua. Emäntä silloin nouti entiset kalanpääät,

pyrstöt ja ruodat, toi ne entiselle mamsselille ja hän sai ne syödä makeina paloinaan.

SUUTARI (*salaviiikkaan Maijalle*). Olisi sietänyt panna se emäntä itse suolaan — kuten tämäkin . . .

KATRI (*huomaa suutarin jotakin puhuneen*). Mitä sanoit?

SUUTARI (*kääntyy emäntään; koomillisella jymyllä*). Ja silloin kuului hirveä jyrähdys, maa aukesi ja nieli pitkävihaisen, armottoman emännän.

(KATRI *seisoo ensin kuin typeryneenä, vilkasee tuitarasti suutariin, ärähtää jotakin yksikseen ja telertää ulos.*)

MAIJU. Suurkiitosta, kun läksytit hieman mokomaal!

SUUTARI. Kyllä ne sellaiset kitupiikit sietääkin. (*Kopistaa piippuaan ja tarttuu työhönsä.*)

MAIJU (*nousee korjailleen pois tyhjiä astioita*). Eiväthän nämä piian päivät käy kateeksi missään, mutta tällaisten saiturien piian käyvät vieläkin vähemmän.

(LASSI ja LIISU tulevat tuokion kuluttua ja seisottuvat hieman ujustellen oven suuhun. Kun Piika-Maiju tuo sylissänsä astioita pankolle, sanovat molemmat »hyvää päivää», toinen niiten, toinen kumartaen, samoin suutarille, kun tämä kääntyy heihin päin.)

SUUTARI (*tähystelee lystikkäästi Lassia altakulmiensa*). Kenenkäs poikia tämä tyttö on?

(LASSI ja LIISA *katselevat epä tietoisina vuoroon toisiinsa, vuoroon suutariin.*)

LIISU. Aapelin Liisuhan minä olen.

SUUTARI. En minä sinua tarkottanut, vaan tätä toista tytön tössikkää.

LASSI. En minä ole tyttö! (*Topakasti.*) Minä olen Aapelin Lassi!

SUUTARI. Oohoo — vai se! Vai sen poikia! Kyllä minä isäsi tunnen. — Mihinkäs se nyt on matka?

LASSI (*katselee hieman epätietoisena Liisuun, sitten suutariin; naurusuin*). Kerjuullehan me . . .

SUUTARI (*tarkastaa lystikkäästi Lassiä*). Että mihin?

LASSI (*urhakasti*). Kerjuulle vaan!

SUUTARI (*tähystelee edelleen, nauraen*). Ja se näyttää olevan lystiä verekseltään . . .?

(TAHVO *isäntä tulee ulkoa, kädessään kirves, jota istuutuu hiomaan suutarin pöydältä ottamallaan kovasimella; kohta hänen jälestään tulee KATRI emäntä*).

KATRI. Ka, Aapelin lapsetkos täällä . . . menkää tuosta istumaan, että sopii ovesta kulkemaan. — Mitäs teillä olisi asiaa?

SUUTARI. Ne ovat lähteneet kerjuulle — ja oikein sylirisyssä!

KATRI. Kerjuulle! (*Nuristen.*) Joko nämäkin . . . ikäänkuin kerjäläisiä ei ennestäänkin olisi kyliksi tähän aikaan! Ja eipä teillä pitäisi olla puutetta . . . eikös heillä ole meiltäkin ottamatta palkkajyviään?

TAHVO. On vielä ainakin nelisen tynnyriä . . .

KATRI (*pauhaten*). Ja sittenkin kehtaavat lähettää mukulansa kyliä kiertämään!

TAHVO. Onko isänne kotosalla?

LASSI. Ei, se on tukkitöissä!

KATRI. Äiti siis lähettänyt . . .

LIISU (*kainosti*). Ei äiti lähettänyt . . .

KATRI. Kukas sitten?

LASSI (*tarttuu touhuissaan selittämään*). Ei äiti lähettänyt, kielsi kiven kovaan, mutta kun oikein pyydettiin, niin sitten laski ja sanoi että menkää koettamaan ja että kylläpähän routa . . . (*Vaikenee äkkiä.*)

SUUTARI (*nauraen*). Niinkö, että kylläpähän routa porsaan kotiin ajaa. — Se on sitä Aapelin Lassin lossotosta!

(TAHVO ja KATRIKIN *nauravat.*)

SUUTARI. Ihanko tosiaankin olette lähteneet oman nokkanne vetäminä . . . niin että olette nyt vähän niinkuin sellaisella huvimatalla?

LASSI (*topakasti*). Ei, me olemme *kerjuulla!*
(*Naurua.*)

TAHVO (*myhäillen*). Mitä te sitten tahdotte?

SUUTARI. Niin, että mitä vieraille saisi luvan olla?

LASSI (*ladellen yhteen jonoon*). Kylän kakkua, siansorkkia laskiaiseksi ja sianlihaa rasvarieskaan ja kuivia kuoreita ja lihaisia luita ja herneitä ja . . .

(LIISU *on hätäisesti nykyntä Lassia käsipuolesta koettaen saada tätä vaikenemaan; toiset nauravat ääneen.*)

SUUTARI (*nopeasti, matkien*). Ja voita ja juustoa ja sokeria ja . . .

LASSI (*lujasti*). Ei voita!

(*Äänestä naurua.*)

SUUTARI (*naurusuin*). Eikö voita? Miksei sitä sitten?

LASSI. Eiväthän muutkaan saa!

SUUTARI. Ketkä muut — nekö, jotka panevat navetassa: muu?

LASSI. Marin Reitu ja ... ja ...

SUUTARI. Ja ... ja ... ja ...

(LASSI *vaikenee neuvotonna.*)

LIISU (*on koko ajan ollut kovasti hämillään, koettaa parannella*). Emmehän me kaikkia, jos saataisiin vasikan päitä ja sorkkia ...

KATRI. Ei meillä ole, pari lehmää on vasta poikinut, ja olemme itse keittäneet.

LASSI (*topakasti*). Sian sorkkia sitten!

SUUTARI. Niin, etteihän sillä väliä!

KATRI. Ei riitä niitäkään. Kaksi sikaa syksyllä tapettiin, toisen sorkat keitettiin kynttelinä, toiset tarvitaan itse laskiaiseksi.

LASSI (*terhakasti, mutta anovalla äänellä*). Antakaa, hyvä emäntä. Me laulamme laskiaislaulunkin!

SUUTARI. Niin, että tehdään pois kaupat!

LASSI. Meillä kun ei ole sianlihaakaan, ja jos ei isä tuo lauantaista, niin ei saada rasvarieskaa ...

SUUTARI. Millainen se sitten on, se laskiaislaulusi?

LASSI (*katsoo kysyvästi vuoroon isäntään ja emäntään*). Laulammeko?

TAHVO. Laula nyt pois! Voithan saada ainakin leivän lukkarin saataviksi.

LASSI (*joka alottaa*) ja LIISU (*laulavat yhdessä*).

Laulu n:o 5.

Kansansävel.

Kun las-ki - ai - nen val-ke-nee, on sil-loin lys-ti
ne suk-sil - lan-sa lii - te - lee kuin lin-tu tuul-ta

las - ten;
vas - ten, sil-lä ras, ras, ras, sil-lä ries, ries, ries, sil-lä

ras, sil-lä ries, sil-lä ras - va - ries - kat syö - dään, ja

ras - va te - kee työ - tään.

Lumella sukset liukkahat
ne rasvan lailla luistaa,
ja noita pitkät pellavat

(Lassi levittää sylensä)

ne poikasilla huiskaa!

kuin val, val, val,

kuin pel, pel, pel,

kuin val, kuin pel,

kuin valkopellavia

ne harjaa nietoksia.

Ja itikoista kesällä
 jos tahtonet sä päästä,
 niin suutas saunan jälestä
 sä laskiaisna säästä!
 Ei ään, ään, ään,
 ei kään, kään, kään,
 ei ään, ei kään,
 ei ääntäkään saa päästää,
 niin itikat sun säästää.

SUUTARI. Niin sitä vedellään! Lukkari siitä pojasta taitaa tullakin.

KATRI (*kiehentää pöydällä vellivatia*). Tulkaa nyt tänne syömään, että jaksatte mennä toiseen taloon.

LIISU (*kainostellen*). Ei meillä nälkä ole, läh-tiessä juuri syötiin.

SUUTARI. Nämä kerjäläiset pitävät vierasko-reuttakin . . .

LASSI (*halukkaan näköisenä syömään*). Eikä me mennä toiseen taloon, äiti lupasi tulla vain tänne . . .

TAHVO (*myhäillen*). Niinkö!

KATRI. Tulkaa nyt vaan!

LASSI (*vetäen Liisua hihasta*). Tule nyt! (*Syö-vät hyvällä halulla.*)

TAHVO. Ja anna niille leipä, että saavat »ky-länkakkua». Tuo nokare sianlihaakin, jotta saavat rasvarieskaa, sillä eiväthän ne laskiaisena muuten sukset luista eikä mäestä saa »noita pitkiä pellavia!»

(KATRI menee yksikseen mukisten.)

TAHVO. Mutta kun ei tarvis pakota kylän ku-

lulle lähtemään, niin parasta on, että vasta olette tyytyväiset kotileipään. Sillä kotonaan on mies korea, vaikka ilman istukoon, sanovat vanhat. Monet lapset eivät toivo parempaa kuin että riittäisi kotona, jottei tarvitsisi toisten vastuksi lähteä. Niin, kun olette syöneet, menkää kotinne. (*Panee kovasimen pois ja menee kirveineen.*)

SUUTARI (*katsoo Lassiin*). Vai sinä se olet se Aapelin Lassi. Topakka poika!

(*LASSI vilkasee suutariin, jatkaen syöntiään.*)

SUUTARI. Etkös rupea suutarin oppiin?

LASSI. Rupean minä!

SUUTARI. Silloin kuletaan suutaroimassa talosta taloon, saadaan aina kylän kakkua, mestari-miehille annetaan voitakin joka aterialla ja kahvit pari kertaa päivässä. Eikös vetele suutariksi ruveta?

LASSI. Rupean minä, jos vain isä ja äiti laskevat.

SUUTARI. Tuumitaan heidän kanssaan.

KATRI (*tulee leipä ja pieni paperikäärö toisessa kädessä; tuo ne ja panee pöydän nurkalle lasten lähelle.*) Tässä on nyt sitten; mutta alkakaakin suoriutua kotinne!

(*LASSI ja LIISU lakkaavat syömästä lähtevän näköisinä.*)

(*PIRTUN PETU ja PIRTUN HETA tulevat ulkoa ryysyissään, palelevan näköisinä ja itkuun puhkeamaisillaan.*)

HETA (*surkeasti*). Antakaa emäntä meidän vähän lämmitellä? (*Menee lieden luo ja lämmittää käsiään, Petu samoin.*)

KATRI. Mitäs väkeä te olette?

HETA (*rukoillen*). Me olemme Pirtun lapsia, emäntä olisi niin hyvä ja antaisi vähän leipää.

KATRI. Montako teitä on lasta?

HETA. Kaksi nuorinta jäi kotiin.

KATRI. Neljä lasta vain, — ja nuori pari, kyläpä pitäisi jaksaa elättää.

HETA. Meillä on ollut kotona vain jäkäläleipää, mutta nyt ei saa jäkälöitäkään, kun on tullut lunta niin paksulta, ja sitten äiti . . .

KATRI. Tehän muuten kuulutte toiseen huutoon, ei meidän kylä ole velkapää elättämään muiden köyhiä.

HETA. On niin kylmäkin, jos emäntä olisi niin hyvä ja antaisi vanhoja vaatteita . . .

KATRI. Laittakoon äitisi, ja maatkoon vähemmän!

PETU (*silmät suurina*). Mut äitihän on tailat!

HETA. Äiti on ollut kipeänä monta viikkoa, ei voi liikkuakaan. (*Puhkeaa itkuun, Petu perästä.*)

KATRI. Menkää sitten vaivaistaloon tai kerjätäkää omasta kylästäne. On meillä täällä tarvitsevaisia kylliksi.

(HETA ja PETU itkevät kiihkeämmin. LASSI ja LIISUKIN nyykyttävät.)

KATRI (*sieppaa pienen kannikan pöydältä*). Tuossa on! (*Lähättää kannikan Hetalle.*)

HETA. Suurkiitosta!

KATRI. Ja menkää nyt siitä ulisemasta!

HETA. Emäntä kulta, antakaa meidän vielä pikkuriikkusen lämmitellä. (*Hierovat hätäisesti käsiään liedellä.*)

KATRI. Pian sitten!

LASSI (*kuiskaa kyynelsilmin Liisun korvaan. Tämä nyökkää innokkaasti päällään. Molemmat hymyilevät kyyneltensä lomasta. Lassi vie emännältä saadun leivän ja paperikäärön ja pistää sen äkkiä Hetan kainaloon*). Tässä, viekää äidillenne!

KATRI (*pikastuneena*). Mitä, senkin pohatta, toinen kerjäläiskakara! Ulos siitä kaikki tyyni ja heti paikalla. Ja tulkaapas vain toinen kerta!

LASSI (*sieppaa huivin päästään ja antaa Hetalle*). Tuossa on tuokin!

LIISA. Oih!

KATRI. Ulos siitä!

LIISU. Äidin huivi! Mitä äiti sanoo?!

SUUTARI. Oikein, poika — nyt et olekaan enää tyttö! — Tules tänne, niin saat (*katselee kukkarostaan sopivaa rahaa, nauraen*) — suutarin markan!

KATRI. Korjaatteko luunne!

(*Toiset lapset luikkivat ulos, LASSI juoksee suutarin luo, sieppaa rahan, sanoo kiireesti »kiitos» ja juoksee toisten jälkeen.*)

SUUTARI (*huutaa jälkeen*). Sano terveisiä vanhemillesi, minä tulen pyhänä tuumimaan siitä op-piin lähdestä!

TOINEN KUVAELMA.

M ö k i n t u p a.

LEENA (*rukkinsa ääressä*). Ei vain ala kuulua lapsia! Missähän lienevät, lapsirukkani? Kun vain eivät paleltuisi tiellä, muun vaaran tuon nyt ei luulisi tällä taipaleella uhkaavan. Tulinkin laskeneeksi heidät sinne löyhkää kyyditsemään, omiksi huoliksi! (*Nousee, menee katsomaan ikkunasta.*) Ei näy, ei kuulu! Lumi vain kyynäräin korkuisena peittää maat ja mannut. (*Kuuluu rusahdus.*) Ja pakkainen paukkuu nurkissa! (*Menee takaisin rukkinsa ääreen ja polkasee rukiinratasta muutaman kerran ympäri.*) Kunhan vain, kunhan jo eivät paleltuisi tielle! (*Nousee taasen levoton ja menee ikkunaan.*) Ei näy, ei kuulu hiiren hiiskausta! (*Kävelee ympäri huoneessa, kapsehtien yhtä ja toista, mihinkään erikoisemmin ryhtymättä.*) Jollei pitäne lähteä jälkeen katsomaan, etteivät vain ole kohmettuneet ja jääneet taipaleelle? (*Vilkaisee taasen ikkunaan.*) Vai laittaisinko tulta uuniin, että saavat lämmitellä tultuaan? (*Menee ja kohentelee hiilosta.*) Vielähän tuossa on tulinen tuhka ja hehkuvia hiiliäkin. Kunpa vain tulisivat! (*Vilkasee taasen ikkunasta.*) Jo tulevat! (*Juoksee iloissaan rukkinsa ääreen.*) Pitääpä tässä oikein mököllään ottaa heidät vastaan! (*Tekeytyy kylmän ja ankaran näköiseksi.*)

(LASSI ja LIISU tulla tömistävät häthätää.)

LASSI (*itkusuin, kädet korvilla*). Paleltaa!

LEENA (*nousten, hätiköiden*). Mistä, jalkojako paleltaa?

LASSI. Ei jalkoja, vaan korvia!

LEENA. Missäs huivi?

LASSI. Kipristelee niin, aivan kuin polttaisi!

LEENA. Sullahan oli huivi korvillasi. Missä se on? Oletteko sen hukanneet?

LASSI. Voi, korvat!

LEENA. Hierotaan lumella, minä käyn hake-massa.

LIISU. Kyllä minä haen, äiti! (*Juoksee ulos.*)

LEENA. Riisutaan kengät sillaikaa. (*Vetää kenkiä.*)

LIISU (*palaa, lunta kourassaan*). Tässä, äiti!

LEENA. Pitää aina lumella hieroa lämmitessä, niin ei tule kylmän vihoja. Mitenkäs sinun on laitasi, Liisu?

LIISU. Ei minua palele.

LEENA. Miltäs siellä nyt tuntui?

LIISU. Äiti, emme me enää koskaan pyri kerjuulle!

LEENA. No, ettekö saaneetkaan mitään?

LIISU. Saimmehan me, leivän ja sianlihaakin, mutta —

LEENA. No, mutta —?

LIISU. Sitten tuli kaksi kerjäläislasta, niitä paleli eikä niillä kuulunut olleen kuin jäkäläleipää ja sekin oli loppunut ja äiti kuului olevan kovasti ki-peänä, ja kun Vanhalan emäntä oli niille vihainen eikä antanut mitään, niin me annoimme heille ne. Ettehän toru, äiti!

LEENA (*lempeästi*). Niinkö? En toru, en, en, lapsi kullat!

LASSI (*tarttuu rukoillen äitiinsä sylin*). Äiti rakas, antakaa anteeksi!

LEENA. No, mitä nyt?

LASSI. Sen huivin, minä annoin senkin . . .

LEENA. Kerjäläislapsilleko?

LASSI. Niin, kun niitä niin paleli, niillä oli vain ryysyjä ja Vanhalan emäntä ajoi pois . . .

(LEENA *katsoo liikutettuna poikaansa*.)

LIISU (*rukoillen*). Äiti, elköö olko vihainen, ei Lassi tehnyt sitä pahalla.

LASSI (*hätäisesti rukoillen*). Äiti, ettehän ole vihainen. Minä haen vitsan heti valmiiksi, jos sitten ette piiskaa!

LEENA (*purskahtaa herkkään, sydämelliseen nauruun*). Voi sinua pikku hassua!

LASSI (*vähän toivehikkaampana, mutta levotonna*). Ettehän piiskaa, äiti!

LEENA. En, en, hupakkoni! (*Sieppaa Lassin syliinsä, ja Liisu painautuu toiseen kainaloon. Pyyhkii Lassin silmiä ja salaviihkaan pyyhkäsee omaansa-kin.*) Teit, kuten hyvän lapsen tuleekin tehdä. Muista vain, että vasta annat mikä on omaasi, etkä anna toisen huivia!

LASSI. Kyllä, äiti! (*Lassi kiepsahtaa äitinsä kaulaan; Liisu katsoo iloissaan ja mielissään eikä tiedä miten hyväilisi äitiään.*) Ja tiedätkös, siellä oli suutari ja se antoi minulle suutarin markan (*näyttää sitä*), ja sanoi ottavansa minut suutarin oppiin. Menenkö minä, äiti?

LEENA. Sitä voidaan tuumia, kun isäsikin tulee kotiin. Mutta kovinhan tuota vielä olet lapsi, kyllä ehdit, kunhan vähän kynnelle alat kyetä.

LIISSU. Minä en lähde koskaan pois kotoa äidin luota.

LASSI. En minäkään!

LEENA. Suokoon hyvä isä, ettette tarvitsisi lähteä! Mutta nyt me laulamme sen Kantelettaren kauniin kotilaulun, että oppisitte sen oikein hyvin!

Laulu n:o 6.

Runosävelmän tapaan.

Lämmin paita lii-na-nen-kin o-man äi-din om-pe-le-ma;

vilu vaippa vil-lai-nen-kin vaimon vierahan te-ke-mä

Lämmin on emosen sauna
ilman löylyn lyömättäkin;
kylmäpä kyläinen sauna,
vaikka löyly lyötäköhön.

Koria kotoinen leipä,
jos on täynnä tähkäpäitä;
vihavainen vieras leipä,
vaikka voilla voituohon.

Villainen emosen vitsa,
 joskon viikon virpokohon;
 vitsa vierahan verinen,
 vaikka kerran koskekohon.

Ohoh kultaista kotia,
 armasta ison eloa!
 Jos on leipeä vähempi,
 lempeä on viljemmältä.

49. Myllynpaikka. 1 n. lauluns. seuran. (5 m., 3 n.) —: 75.
50. Pikku Suometar. Joulukuvaelma. *E. Nervander*. (4 m., 5 n.) —: 60.
51. Poutaa odottaessa. 2 n. ilv. *Kataja*. (8 m., 2 n.) —: 65.
52. Kiusaajat. 1 n. huv. (3 m., 2 n.) —: 50.
53. Kuljeksiva Teatteriseura. 2 n. laulus. huvin. *Aug. Blanche* (8 m., 1 n.) —: 85.
54. Tiukalle otti. 1 n. huvin. (3 m., 3 n.) —: 50.
55. Othellon voittokulku. 1 n. pila. (8 m., 3 n.) —: 65.
56. Kiherrus-voikolla. 1 n. ilveily. (1 m., 2 n.) —: 50.
57. Muisku. 1 n. ilveily. *Julius Rosen*. (4 m., 3 n.) —: 50.
58. Mestari Gert eli Lörpöttelevä parturi. 1 n. huvin. *Ludvig Holberg*. (9 m., 3 n.) —: 75.
59. Kaksi yksinpuhelua. *Benedix*. (n.) —: 50.
60. Ensi lempi. 1 n. huvin. *Wilbrandt*. (3 m., 3 n.) —: 75.
61. Kylpymatka. 1 n. huvin. *Samuli S.* (3 m., 2 n.) —: 60.
62. Lemmennosto. 1 n. lauluns. huvin., nuottipainos. *Härkönen*. (4 m., 4 n.) 1: 10.
63. Taikapeili. 1 n. huvin. *Lauri Soini*. (3 m., 1 n.) —: 40.
64. Pönnelin kävelee paljain jaloin. 1 n. pila. (6 m., 1 n.) —: 40.
65. Paranivat. 1 n. huvin. *Samuli S.* (4 m., 2 n.) —: 65.
66. Sotkunen vyyhti. 1 n. huvin. *Nyblom*. (1 m., 1 n.) —: 50.
67. Salaliitto. 1 n. huvin. (6 m., 4 n.) —: 75.
68. „Soitetaan”. 1 n. pila. *Nyblom*. (2 m., 3 n.) 1:—.
69. Löytölapsi. 2 n. huvin. *Aug. Blanche*. (4 m., 5 n.) —: 75.
70. Kuvaelmia I. *Aapo Pärnänen*. —: 65.
71. Heinosen perhe huvimatalla. 2 n. huvin. (6 m., 4 n.) —: 85.
72. Pianonvirittäjä. 1 n. selkkaus. *L. Soini*. 5 m., 4 n.) —: 65.
73. Rauhaton yö. 1 n. huvin. *Lundström*. (3 m., 1 n.) —: 65.
74. Kuvaelmia II. *Aapo Pärnänen*. —: 65.
75. Lautamieheksi. 1 n. pila. (5 m., 2 n.) —: 65.
76. Retusen velkojat. 1 n. ilveily. (5 m., 2 n.) —: 50.
77. Kotirauhan nimessä. 1 n. pila. (3 2m., n.) —: 75.
78. Likinäköiset. 1 n. huvin. (3 m., 2 n.) —: 75.
79. Sukkela keinottelu. 4 n. huvin. *Hedberg*. (9 m., 7 n.) 1: 60.
80. Uunin takana. 1 n. laulun. *Baumann*. (3 m., 4 n.) —: 65.
81. Vapaata elämää. 1 n. huvin. *I. I.* (3 m., 3 n.) —: 60.
82. Setää vedetään nenästä. 1 n. huvin. (3 m., 2 n.) —: 75.
83. Marin rukkaset. Laulus. monoloogi, nuottipainos. (1 n.) —: 50.
84. Patruunan nimipäivälahja. 1 n. huvin. *I. I.* (2 m., 2 n.) —: 60.
85. Saituri. 5 n. komed. *Molière*. (11 m., 3 n.) 1: 40.
86. Huonekaluita. 1 n. huvin. (6 m., 2 n.) —: 60.
87. Ymmärrän, herra kapteeni! 1 n. ilveily. (3 m., 2 n.) —: 60.
88. Solmu. Kavaljeeri ilman daamia. 2 yksinp. (1 m.) —: 65.
89. Vaarallinen naapuri. *Kotzebue*. 1 n. huvin. (3 m., 2 n.) —: 75.
90. Neiti Dorette eli öiseen aikaan. 1 n. huv. (2 m., 1 n.) —: 60.
91. Uuren pirtin hyppijäiset. *G. von Numers*. 1 n. huvin. (6 m., 1 n.) —: 65.
92. Baldevinin häät. *Vilh Krag*. 3 n. idylli. (3 m., 3 n.) 1: —.
93. Kun naiset nauravat. *Narrey*. 1 n. huvin. (1 m., 2 n.) —: 65.
94. Kukkavihko. Kosinta. 2 soolon. (1 n.) —: 65.
95. Paratiissi ullakolla. 1 n. laulunsek. ilveily. (2 m., 1 n.) —: 50.
96. Kilpajuoksua. 3 n. ilveily. (5 m., 3 n.) 1: —.
97. Mestari-huijarit. 1 n. ilveily (4 m., 3 n.) —: 65.
98. Lempeä ja lemмен leikkiä. *Jussi Mantero*. 1 n. kuvaus. (5 m., 1 n.) —: 90.
99. Kihlattujen eronhetki. *Ernst Wickert*. 1 n. huvin. (2 m. 4 n.) —: 65.

100. „Äiti”. *Johan Bojer*. 1 n. näytelmä. (4 m., 1 n.) —: 75.
 101. Vanhuusel suojaa hulluudelta. *Feodor Wehl*. 1 n. huvin. (3 m., 2 n.) —: 65.
 102. „Hän on unissakävijä”. *Otto Trendies*. (5 m.) —: 90.
 103. Kirjavassa hameessa. 1 n. ilveily. (4 m., 3 n.) —: 75 p.
 104. Kaivostyömies. *Marcel Gerbidon*. (3 m., 2 n.) —: 75 p.
 105. Kihlajaiskemukut. *R. Kiljander*. (12 m., 7 n.) 1: 75.
 106. Silmänkääntäjä. *Hannikainen*. (2 m., 3 n.) —: 60.
 107. „Se oikea”. *Alarik Korhonen*. 1 näyt. pila (2 m. 3 n.) —: 65.
 108. Kun isäntäväki oli poissa. 1 näyt. ilveily. (1 m., 1 n.) —: 65.
 109. Hattu. *Alfhild Agrell*. 1 näyt. huvin. (1 m., 3 n.) 90 p.

Lasten näytelmiä.

1. Lönnrotin päivä Salopeltolassa. 1 n. lastennäyt. (5 m., 4 n.) —: 30.
 2. Ritari Siniparta. *Georg Starbäck*. Satunnäytelmä (2 m., 3 n.) —: 65.

Edistysseurojen kirjasto.

1. Pieniä puheita I. *Aapo Pärnänen*. —: 75.
 2. Vuorokeskusteluja I. *Aapo Pärnänen*. —: 75.
 3. ” II. ” —: 65.
 4. ” III. Kotioloja. *Lieta Kullervo*. —: 40.
 5. Kuvaelmia. *Aarre Aarnio*. —: 65.

Ajanvietettä.

- N:o 1. Korteista povaaminen. 50 p.
 N:o 2. Valittuja seuraleikkejä nuorisolle. 75 p.
 N:o 3. Kesäisiä leikkejä nuorisolle. 75 p.
 N:o 4. Onkikalastuksen opas. 1 m.
 N:o 5. Kilpaotteluja kansanjuhliin. Prof. *Ferd. Aug. Smidtin* mukaan suomeksi toimittanut *Nuorisoseuralainen*.

(N:rot 2 ja 3 ovat tarkoitettut tyydyttämään erittäinkin nuorisoseurojen, kansanopistojen ja muiden suurempain toveripiirien tarvetta).

Sarjaa jatketaan!

Käsinkirjoitettuja partituurinuotteja pianosäestyksen kanssa löytyy varastossamme seuraaviin näytelmiin:

Laululintunen	9 markkaa.
Velhovuorella	13 ”
Mustalainen	6 ”
Taiteen harrastuksesta	10 ”
Onnellisin mies maailmassa	6 ”
Kuljeksiva teatteriseurue	10 ”
Uunin takana	10 ”

Hinta 75 p:niä.

